

- Пелазеев! - извика радостно Исмайл Хекъ бей. И сърдечно ме прегърна.

В групата бяха все високопоставени личности от обществения и стопански живот на страната, между които комендантът на Цариград. Развълнувано и с особено задоволство той заговори:

- Това е българският офицер Пелазеев! Той сласи жавота ми в Кавказ. Арестуван бях от бандата на Чернопеев и всеки момент чехвах смъртта си...

Ръзкава ми подробности и заклучи:

- Майор Кечев беше също един високо честен и благороден човек. Той даде заповед да ерестуваат всички тези прайдохи и нехранимейковци, но те преждевременно бяха избягали.

Исмайл Хекъ бей ми отдели голяма част от времето си.

- Аз съм тук - довори ми в разговора, - но често ходя в Анкере. Колко време ще се стани в Истанбул?

- Половин-един месец. Доиза съм да проуча титаневия пазар.

- Ще дойдете ли с мене в Анкере?

- Надана ще имам време... пък и нямам особена работа там.

- Искам да Ви представя на Кемал паша.

- Не представлявам особена личност за него.

- Напротив, за нас Вие сте важна личност.

Кето разбра, че смятам за неуместно и стеснително подобно пътуване до Анкере, Исмайл Хекъ бей ми подаде визитните си карте и каза:

- Утре Ви каня на вечеря у дома.

Приех поканата. На вечерята бяха също нъже: той, аз, комендантът на града и един депутат. И пак настоя:

- Много бих искал да дойдете с мене в Анкере. Защо се стеснявате? Аз съм най-близкият приятел на Кемал. За да ме разберете мога да Ви кажа, че тук той има едно рядко хубаво момиче от Италия,